

KAPITOLA 2

Frankie vošiel ako prvý, zatvoril oči a prešiel cez stenu. Keď ich opäť otvoril, farma bola preč. Ocitol sa na kraji prašnej ulice, na ktorej stáli ošarpané drevené budovy. Nad dverami jednej z nich bol namaľovaný nápis: „Rozličný tovar“. Ďalšia zase vyzerala ako hostinec

s drevenou verandou a krídlovými dverami. Takmer všetky okenice na oknách boli pozatvárané.

Za ulicou už nebolo vidieť nič, len kilometre piesočnej púšte posiatej kaktusmi a v diaľke na horizonte sa v horúčave vlnil obraz hôr. To, čo vyzeralo ako čiara koľají, mizlo kdesi v diaľke. Zázračnú futbalovú loptu Frankie zbadal položenú vedľa koryta na napájanie, ktoré patrilo ku kováčovým stajniam.

Frankie potiahol nosom – vzduch mal zvláštnu, sladkú vôňu. Ako karamel.

„Kde to sme?“ opýtal sa Charlie.

Namiesto školskej uniformy mal na sebe vyblednuté džínsy, košeľu, šatku uviazanú okolo krku a široký klobúk.

„Kedy sme to...?“ ozvala sa Louise a potiahla si volán na leme svojich červených šiat. „Teda, toto vôbec nie je môj štýl!“

Frankie sa pozrel na svoje oblečenie. Uvidel čižmy s ostrohami, nohavice s koženými chráničmi a hnedú košeľu. Na nej bol všitý jeho FFK znak.

„Sme tu preto, aby sme odohrali ďalší zápas!“

Max pobehoval okolo a očuchával zem.

„Podľa mňa sme na Divokom západe!“ zaštekala.

„Ako to vieš?“ spýtal sa ho Frankie.

Maličký psík zavrtel chvostíkom.

„Vieš, ako tvoj otec vždy v nedeľu zaspí na pohovke a nechá zapnutý televízor?“

„Áno,“ odvetil Frankie.

„No, tak ja vtedy sledujem westerny,“ vysvetľoval Max.

„Jednoducho milujem Johna Waynea. Navyše, máš na hlave kovbojský klobúk, takže je to jasné.“

Frankie si siahol na hlavu a nahmatol klobúk.

„Máš pravdu.“

„Podme sa tu poobzerať,“ navrhla Louise.

Ako pomaly kráčali stredom ulice, doľahlo na miesto desivé ticho. Závan vetra z času na čas rozptýlil piesok vo vzduchu.

„Kde sú všetci?“ začudoval sa Charlie a dlaňou si priclónil oči pred slnkom. „Toto miesto vyzerá pusto.“

Frankiemu sa zazdalo, že za oknom zbadal obrysy tváre, ale rýchlo zmizli.

„Skrývajú sa,“ podotkol. „Ale dôvod netuším.“

Nie všetci však boli schovaní dnu. Na konci ulice stála veľká biela budova. Nad dvojkrídlovými

dverami stál na rebríku muž a držal handričku. Leštil obrovské hodiny, ktoré ukazovali jedenásť.

Priblížili sa k nemu a Frankie ukradomky pozrel na tabuľu nad vchodom. Stálo na nej: „Expres dnes bude tadiaľto prechádzať napoludnie.“

„Dobrý deň,“ pozdravil Frankie.

Muž sa otočil a rebrík pod ním sa nebezpečne zaknísal. Frankie sa rozbehol a pevne ho chytil ešte predtým, než by muž stihol spadnúť. Mal oblečený čierny oblek a tenkú čiernu kravatu. Na krku mu visela píšťalka. Frankiemu bola jeho tvár pod zarastenou bradou známa.

„Vy ste Rozhodca!“ zvolal.

Muž si z náprsného vrecka vytiahol okuliare a nasadil si ich.

„Neviem, o čom hovoríte,“ odpovedal. „Ja som prednosta stanice tu, v Maškrtníkovciach.“

„V Maškrtníkovciach?“ začudoval sa Charlie. „Tak sa mi zdá, že sa mi tu bude páčiť!“

„My sme Frankieho futbalový klub,“ ozvala sa Louise.

Prednosta zliezol z rebríka a ukázal na hodiny.

„Tak potom ste prišli príliš skoro,“ povedal.

„Príliš skoro na čo?“ zaštekala Max.

Prednostovi sa vôbec nezdalo divné, že pes rozpráva. Šuchtavou chôdzou vošiel do stanice a keď vyšiel, zvieral v rukách noviny. Otvoril ich pred Frankiem tak, aby si mohol prečítať hlavný titulok:

**Banda kovbojov
verzus
Frankieho futbalový klub
V rozhodujúcom súboji
v Maškrtníkovciach
na pravé poludnie!**

„Na pravé poludnie!“ zvolal Charlie. „Super!“

„Tak toto nás čaká o dvanástej,“
podotkol Max.

Charlie sa zamračil.

„Domyslel som si, chlpadč.“

Louise štuchla Frankieho.

„Ani trošku sa mi to nepáči,“
povedala.

„To veru nikomu,“ povedal
prednosta. „Je to tá najhoršia
skupina banditov na tejto strane
pohoria. V Cukríkove ukradli
z obchodu všetku čokoládu. Decká
tam nebudú mať nič sladké celé
leto!“

„To je strašné!“ zhrozil sa Charlie.

„A pri úpäť hory Želé,“
pokračoval prednosta, „vyhodili

do vzduchu všetky cukrové bane!
Ľudia tam teraz musia do sladkostí
používať soľ miesto cukru!“

„Fuj!“ ozvala sa Louise.

„*Tak preto sa tu každý skrýva,*“
pomyslel si Frankie.

„Nemá význam tu len tak
postávať,“ povedal prednosta.

„Prečo sa nejdete občerstviť
do nášho hostinca?“ Kývol hlavou
oproti. „Bohužiaľ, nepodávajú sa
tam už žiadne mliečne koktaily. Len
voda. Tex sa o to postaral.“

„Občerstvenie by bolo fajn,“
povedal Charlie a pokračoval
v ovievaní sa klobúkom. „Je tu
strašne horúco.“

„Pohár vody nie je zlý nápad,“ povedal Frankie. „Ale potom budeme musieť začať trénovať.“

Pustil sa smerom cez ulicu, pričom si neustále kopal loptu pred sebou. Títo kovboji budú bezpochyby tvrdý oriešok.

„Musíme si natrénovať prihrávky. Potom streľbu.“ Perlička potu sa mu skotúlala dolu chrbtom. *„Nesmieme sa však veľmi unaviť.“*

Max bežal napred.

„Nechajte ma vojsť,“ povedal. „Podľa toho, čo som videl vo filme, sú tieto krčmy drsné. Nemajú radi cudzincov. Musíte vyberať slová, ak chcete zapadnúť.“

Max prebehol popod lietačky
a Frankie ich za ním roztvoril.
Rozozvučal sa nad nimi zvonec.

„Ako sa darí, partáci?“ spustil
Max. „Len sa tu tak motáme... Och.“

Frankie sa zasmial. Tá krčma
vôbec nevyzerala tak, ako by čakal.

Žiadne stoly, žiadni pijani, žiadny bar.
Vlastne, vôbec to nebol hostinec.

„To je úžasné,“ povedal Charlie.

„Obchod so sladkosťami!“

V tom momente sa mu však na tvári objavilo sklamanie a Frankie vedel prečo. Napriek tomu, že police boli plné dóz od sladkostí, takmer všetky boli prázdne. Na dne niektorých ešte boli prischnuté nejaké cukríky, ďalšie obsahovali dva či tri čokoládové bonbóny alebo karamelky. Na podnosoch na pulte sa ešte dalo nájsť zopár želé posypaných cukrom. Frankie zbadal sklenenú nádobu, v ktorej bola jedna lízanka, nejaké dropsy a zvyšok

penových cukríkov, ktoré vyzerali horšie ako z praveku.

„Hneď tam budem!“ ozval sa ženský hlas a následne sa spoza pultu vynorila bacuľatá žena s kučeravými vlasmi.

„Zdravíčko, čo pre vás...“

Predavačka stíchla, z tváre jej vymizla všetka farba. Uprene sa dívala na Louise a ústa sa jej otvárali a zatvárali, ako rybe na suchu.

„Pre skákavé želé!“ zvolala.

Vzápätí vybehla na ulicu a jačala:

„Šerif! Šerif Quigley! Sem! Rýchlo!“